

דרוראה ביטם על בשחה, בנדר ביר' **תפְלִיָּה** כל גונון נאכ' ריבבנן
דרוראה ביטם על בשחה, בנדר ביר' **תפְלִיָּה** כל גונון נאכ' ריבבנן
דרוראה. בגד בית הדרוראה. טומו מוקט לרילג' גמימער דס
מלהווט קומס לאלט אונלאג' בע עקרעה בער' ראש
ונלהה טהראה. רלט נעלן לאט' למגנומינ' מאט' מנט' מטבבטע.
אין שי שוויסקס לא נטונן מס' מזחצ'ן. מאט' מטט'ן; צדיד'.

Supplement to packet 3

வாரி ஜெக்டை

סימן בא שיעושים

גטע יהלמ

סימן כא שעשועים טז

במסגדה כי מ"ה טקתי וכונו הוי מ"ט צפ"ס ובש המלון
בלבולו זו לאן ולפעוט פ"ז טעה צחקותו מולדת מהו וקיין עליון
הולם זים נירע ע"ס לאן שכוניותם סמאנויות בולו ונבר סוכנות מפי
שם כבדה וחוקך ברכבתה עד סוף וככ' נבר סוכנות געל סוקין
נומרן ונילג'ע נוער לאן כלום לבני קדרי קדרי נילג'ע נילג'ע נילג'ע
גנילג'ע מוש מילוון כך ליום חמץ בפלוחות וכ' עפ"י דבר אלמברט
סכל' לאיירוי סמלוח בצליקת ומילון טמונת ווכבורי שרגת על
סכל' עליין קין פירין זו מעלה הרוכס נקסוין מלומן גולו'ס סיכ
לאקסס מילוקס מהר מס' עריך לנלה לך מ' ע"ז גראטן סקט
טבורי פ' כבר פ' כל בוגלים בחתונה טריהן טמונת געלן גודס
טבורי טבורי קלו'ס געלן פטור טריאוון טאוון וליד' מ' טב
סכל' העסקס בעסירות ופליסס רותם לא כנסו' והה גלבי' געלן
ככני טב' עזרה לי' בז'ר' בדעתם מילוקס טב' סכך טריסט וטראט
טמנון כה' זמ' גל דלו וכוי' וקס' נוב' מיל' לר' פ' קראט
למרמעין כה' זמ' גל דלו וכוי' וקס' נוב' מיל' לר' פ' קראט
חיק' זמ' גל מילוקס פטנו'ל זמ' קראט זי' לי' גל'ג'ט זמ' קראט
פיטרין וכוי' זי' גל גל'ג'ט וקמי' הוה יוס מנין' זי' הוה געלן
למרגנטס ווימן לרגנטס זמ' מיל' זי' זי' זי' זי' זי' זי'
קוקוטי' זי' גול' זי'
סן' זי'
טראפין זי'
ז' זי'
ט' זי'
עטמ' זי'
ז' זי' זי'

נטע חלק יוד

סימן כא כב שעשועים

ונאות געיגל קאָפֶט גַּלְמַשְׂבֵּה שְׁוֹן גַּלְמַבְּדָה עַל סְתִּים גַּלְמַרְבְּדָה;

סימן נב

נטע חלק יוד

העולה ←

וְהַבָּא

ללא מושגין נצullen דעכ"ט מדליק טקסולה ק"ר גן נון
הרגשה, חלון הפלין על גיחם מתקדש מיין נקלן, ומomid
בכלה, ואופין תלוי לח סתרומה, מפי קמן
חוודה סימה בסרגהה מכבר ק"ר שולחים טלית מרכבת
עם וכמ"ק, וו"ק:

נה ובזה נפשת לו ספק גדור שנשפטקו גורלו
האחרונים (פ"י פמ"ח פמ"ט סי' קפ"ג קמ"ו),
דאמ ע"י בדיקה מצאה דם, אם טומאהה מן
התורה כיון שהוא שאל בהרגשה, או דווקא
שהיה בהרגשה וסבירה להרגשה הוא מן העד
שבדקתו בו, והאריכו לחזור בזוה. ולפי מה
שbarangנו בគונת הרמב"ם אין שום ספק בזוה,
וזה יידע לכל הבדיקה שהאהה בודקה אינו
מגיע עד המקור ממש רק במקורה וכרגע, מפני
רייחוק המקומן, מפני שהמקור הוא בעומק הגוף,
וכמו"ש הרמב"ם כתבה (ס"ג) רבעשע נגר בזאה
האבר ונכנס בפיזורו, וכמו"ש בסעיף מ"ה
ניאו... וברוחו של האיש, והוא י"ד אשר עירובין

ן התורה בנדא או בזיהה, עד שתרגיש ותוראה
ס ויצא בשרה כמו שארנוו, והיה טמא
עת שתראה ולהבא בלבד, ואם לא הרגisha,
בדקה ומצא הדם לפנים בפזרודור, הרי זה
חזקות שבא בהרגשה כמו שבנוו. ומדברי
נפרים, שכלה הרואה חם דם על בשרה או על
נידיה אעפ' שלוא הרגisha, אעפ' שבדקה
צממה ולא מצאה דם, הרי זו טמאה, וכאליו
מצאה דם לפנים בשרה, וטמאה זו בספק,
מא כתם זה מטעם החדר בא. עכ' הרי
פירוש, דמן התורה אינה נטמאת بلا הרגשה,
ק מדרבנן גורו אף שודאי היה ולא הרגשה,
חו גזית כתמים, אבל סתם ראיית דמים, גם
ן התורה טמאה, חזקה שבא בהרגשה. וזה
כתב ואמ לא הרגisha ובדקה ומצא הדם
פניהם בפזרודור הרי זה בחזקת שבא בהרגשה,
בל, צדיק ביאור,adam ווראי לא הרגisha אין
בא בהרגשה:

ונגלה' ד הרכי פירשו, כשנידرك למא
הווצהן לומר ומזהה הדם לפנים
פפראודור וכו', בקצחה היה לו לומר, ואם לא
רונבינה וראתה דם הרוי זה בחוקת שבא
רונגהשה. אלא וודאי דכוונו,adam בראייה
מש והינו שובי דמים מגופה, ואומרת שלא
ונישנה כלל, אין טומאהה מן התורה אלא
דרובנן, דלא שיך לומר על כל בחוקת שבא
רונגהשה, כיון שאומרת מפורש שאינה מרוגשת
כל, אבל בבדיקה שפיר יש לומר כן, והינו
בדקה ומזהה הדם לפנים בפראודור, וא"כ
המקור כבר עזק, ולזה אנו אומרים שבאותו
ז שנעקר מהמקור וודאי הרוגשה ולאו
עשרה. והוא שאומר, ואם לא הרוגשה, כלומר
אומרת עתה שאין לה הרוגשה, ועכ"ז אם
המקורה אל הפראודור היה הרוגשה ולאו
עתה, אבל אם עתה היה הרוגשה ראייה ממש
המקור בלבד הרוגשה, ככלומר מכבר שנעקרו
מס momentum מזק' ז: צאל למי ל' מיל סט
מלג'ן פפרוחוד מילץ על גילה מקדח וכו', אומנו כמה
הנוגדים לנו אזכיר עיקר דין מלה נעלם, וכמו"כ בסוף

לאו משום הרגשה, רהא מדרבנן א"צ הרגשה,
אלא טעמי לר' נחמי, וזהו שיטים רש"י
וזל, דשMOVED לא אירוי בהרגשה כלל, כלומר
דדין זה שחידש שמואל בקרען, אינו משום
הרגשה, שהרי מדרבנן א"צ הרגשה, וזה שאמר
שמואל שנאמר יבבשרה עדר שתרגיש בכבריה,
טעמא קא יהיב, כלומר כיון דעת התורה ציריך
הרגשה, אלא חדחמים גורו, ולכן לא גورو בדבר
שאינו מקבל טומאה. וברור הו בא"ד :

נא וכל דברינו אלה כתובותנו ברכותינו בעלי התוס' בקוצר דברים, ו"ל התוס' שם ע"מ. ד"ז מהן: ורב אשני נמי מודה, דלשמוואל היכא דלא הרישעה, טהורהמן תורה וטמאה מדרבנן, אלא אתי לפושעי, דכי נמצא אקרען, טהורה אפיילו מדרבנן. עכ"ל. וכשהדריך בדרכיהם תמציא שכוננו לכל מה שבארנו, וגם רשי" ז"ל כוונתו כן, אלא שכתבה בלשון מדויקך כדרכו בקדושים, לברך נס דברי רב ירמיה כ"מ: ש

nb ויעוד הביא (פדי טאלס עט) ראיות מכמה מקומות ברשי' ותוס', דמוכחה מדבריהם שהוא טמאו בראיה ולא הזכירו הרגשה. אין ואית כלל, אבל ראייה סתמא הוא בהרגשה, דין דורך ראייה דין שבא בהרגשה, דמהאי טעמא טיהרה תורתה שלא בהרגשה, משום שאין ראייה בכאן, ואף גם בעיקר גירית כחמים והששו שהוא מגופה, הכוונה שריאתה והרגישה, ולא שמה על לבה ושכחה, או שריםתה הרגשה אחרת. ודבר זה למדנו מדברי רוכחינו בעלי התוטז ריש סוגיא זו (פ: ד"א איטול) שכתו דילך לא מקשה אדושמוآل מכתמים, משום שיש זמן מרובה משעת היכ بواس, ואימרו הרגשה ולאו אדעתה. עכ"ל. אבל ברואה ממש ובכעה מעשה לא הרגשה שום הרגשה, וזהו דין התורה תורתה וрок מודרבנן טמאה, אבל בסתמא ראייה, גם מן התורה טמאה, דמסתמא בא בהרגשה כדי רוק ראיות. [ונתכלם מלה נגידים מלה נעל קש י' לח ט' ופ' פ' ופ' פ' ומווילס פמ"י מ"ט לח ט' נס כס דמו נעל ספדי עילאי, ע"צ]:

ל נג וגם מדברי הרמב"ם מבואר כל אלה, שכותב בראש פ"ט (א'–ה') אין האשה מתתמאה

עליל בדקה קרקע עולם וכרי לאו משוכן הרגשה, אלא כרי נחמהה ס"ל, ראמר לא הוציאו חכמים גווים רשותם אלא על דבר המקובל טומאה, הלכן כל הנז תובייה לאו קושי נינוח, דשمواול לא איררי בהרגשה כלל, עכ"ל ומשזה יצא אותו גדול לומר, דלפי המסקנה להיזורעא דבר אשדי דהלהכתא כוותיה, לא אירר שטمواול בהרגשה כלל, וא"כ בטול כל הדוי הרגשה לפי מסקנת הש"ס, וזה תורף דבריו:

פירשו, דרשׁוּ היה קשה ליה תירוץם דר' ירמיה ומתרץ מודה שמואל שהיה טמא מדרבן, ומלשון זה משמע לבארה דשמואל רק דינא דארוייתא קאמ' ותומו מאד, איזי יאמר שמואל שהאי טהורה, כיון דמדרבען טמאה, והלא שמואל דינא קאמ', ולזה ברשׁי ויל להשעינו דרב אש' מפרש מלחת דרב יוסיה, ושני התירוצים צוריכים זה לוין והיינו דוידאי רב ירמיה אמר דמודר שמואל שהאי טמא מדרבן גם بلا הרשות שלזה מתוויך כל הקשוות, אך דברי שמואל בעצמו אכן להם ביאר, ולזה בא רב אש' להרחב גם דברי שמואל, והכי פירשו, אמר שמואל בדקה קרע עולם וכור טהורה שנאמר 'בברשותך עד שתונגי' בברשה, ככלומר כיון רמן התוועדי הי הרגשה, ורוק חכמים גוזו על כתמים ועכש כל שבא بلا הרgesch, ולא גוזו רק על דברי המקביל טמאה, ולכן בקרע שאינו מקובל טומאה לא גוזר על הכתמים, והוכחה שמואל זהה, דאליך אם מדורייתא לא היה צור הרgesch כלל, מה לי קרע מה לי דבר אה' וזה שפירוש רש'י, טעמא דשמואל דאסון בדקה קרע עולם וכור לאו משום הרגשה אי' בר' נחמה, ככלומר דזה שטיחר שמואל בקרע

המשכיל המכין דבר יאמר שמרגש שנחתה
המקומ ויהי רגלים יוצאים וווחה לר,ומי
שאינו מבין לא יאמיר רק שמרגש שמי רגלים
מתחלים ליאת, כמו כן הנשים האלה אין
מビונות זאת, אבל פשיטה שלכלון כן הרוא. רק
גם זה מובן שאין כל הטעויות שות, יש
שקללה אצל הפתחה ויש שקשחה להן הפתחה,
כמו בלילה, יש נשים שבקל יולדות ויש
שבכבודות, ואין נפק'ם רק בין ורב לעמצע, אבל
לכלון יש הרגשה פתחות פי המקור בהתחלה
ראיתן. זולח אם יש לה מחלה בקשרי האם,
כשנתורופפו הקשרים, או יכול להיות שייצא
הדם בלא הרגשה, וכמו במ' ורגלים כשנתורופף
כיס השתן, משתחן ואינו מריגש, ולזה ציריך
רפואיות לחזק הקשרים כאשר ראיינו כמה
פעמים, כמו כן בראיית דמים. אבל בבריאות
יש לכלון הרגשה זו, והאנן מביבנות או שטבען
קללה אומרות שמרגשות רק זיכת דם נדה, אבל
באמת וזה ממש הרגשה זו:

מן ודע שיש כמה מגדולי האחרונים שחידשו בהה לומר, והרגשה אינו לא זעוע גופה כפי מה שתפקידם כולם בדעת הרובם"ם כמו שבאונו בסעיף נ"ט, ולא הגש תחיתות פ"י המקור, אלא הרגשה מקרי הרגשת זיבת דבר לח בקשהה *ונעל יטוטה* (*מדיין ייז'* ק"ג נ"ז ומפה עיל). ומום דעת (*מלוטה* ל"ט ק"ז ולפ"ט *לומינס* טט'). והנה באמת הכל דבר אחד כמו שבסבואר (*קמ"*) בס"ד, אמן מפני שיעיר גודל הוא ברני נדה, لكن בהכרח להbias עיקרי ראיותיהם ולהשיב עליהם דעהויר כדברי רבוינו הראשונים:

סדר ייש מי שהbias ורואה, דלמה לא מקשה כי הפליטה שעד כה היו סתומים, ולאחר מכן מתחילה נפתחה ויוצאות לחוץ, כמו אהה לגודלים ולקטנים וצואת החוטם, ובאהה מסוף גם הדברים מהמקור להציג את המותרות. וזה שהש"ס מדמה להרגשת מי רגלים, מפני ממכבים זה זה, וכזה כן זה, והוא הכרה שעת הפתיחה ייש הרוגשה וקצת צער עד מפני זה גם יקץ משנתו בדברי רובתו ז"ל: וכך שבאנשים, אם נשאול לכמה בני אדם איך תרגיש בהתחלה הטלה מי רגלים,

מי שמרגש וידעו בוה ואין רצונו בכך, ימחה
יראה אם ביכלו למחות:
נח ומילשון הרמב"ם בפ"ה דין י"ז שכתב,
האשה שהשתינה מים ויצא דם
וכור' ואפלו הרגש גנפה ונודען, אינה
חוושת, שהוגשת מי גלים היא. עכ"ל.
ומפרש לשון הרגשה כען חרדה, כמוין זיעוזו.
ויש לפאר לפ"ז לשון הרגשה כמו' ל'מה רגשו
גויים' (מלטב כ ט) וכן 'בבית אלקלים נהילך ברגש'
(פס ט ט) וכבדנייאל [ו] [ו] אדרין גובייא (אלין)
[אלין] הרגישו, שכולם הם מלשון קיבוץ. אך
ברוב קיבוץ עם נעשה כרעה, ומה ההלשן
דרשו חז"ל בשבת [קא]: שרגש עליהן ההר
להורגן, ע"ש. וגם כאן נראה דבהתגע תור
ירידת הדם נודעומים כל האיברים. אך לפ"ז
קשה טوبا, דא"כ איך אפשר לטועה בהוגשת
מי גלים או בהרגשת עד ובהרגשת אבר, הא
בכל אלו לא שייך כל זה כמובן:

ובכל אלו לא שיך כל זה כמובן:
נשׁ וראיתי מי שמאפרש פטום מושך פטם מז. ד. ר' מיקיס (ג) כוונת הרמב"ם, שכיוון בהרגשה זו למה שכתב בראש פ"ח (ה') רקודם שיבא הדם תריגש בעצמה מפהתקת ומתחעתשת וכו'. ולא נראה לי כלל, דא"כ פשיטה שאין זה עניין להגשת מי רגילים ועד ואבר, ועוד דהרי בשם גופה (ו') כתוב הרמב"ם ויל' דוחו רק באשה שיש לה וסת, אבל כשאין לה וסת, לא תרגיש בעצמה עד שיציא הדם, ע"ש. ולכן ניל' ברור גם כוונת המכב"ם בכך כפירוש ר' ישעיה, דכל הרגשות הנזכורות בغم' ושזה מעכבר מן התורה, אינה אלא הרגשה קלה, והיינו הרגשת הגוף, שהಗוף מרגיש, וכמו כל בעל חי מרגיש המוגול בלשון חכמים פ"י י"ג, וזה שכתב כאן אפילו הרגיש גופה נזודען, לרבותה אמרו והכי קامر, לא מביעא בסתם הרגשה, אלא אפילו בהרגשה חזקה, ג"כ תלין בהרגשת מי גלדים, כלומר והדם הוא דם מכחה ולא דם המקור, משומש דאי אפשר לבא דם מקור ביחיד עצם מי וגלדים מבואר ריש פרק האשה (ט), ולכן אפילו בהרגשה חזקה כי הא, תלין הכל בחמי גלדים ובכחמה שבה. ולפ"ז גם הרמב"ם סובר כרשותו בעצם פירוש ההרגשה:

ומהו עניין ההרגשה, רוכתוינו בעיל הש�"ע בסימן קפ"ח (ט) וריש סימן ק"ץ (ט') כתבו, שמדוברה שנפתחה פי המקור, ככלומר טירודעת שנפתחה פי המקור. וזהו דעת רש"י יש נירה (ט) שכתב (ו' מיאמ"ס) מרגשת, ככלומר דעתה עצמה כשיוציא דם ממנה. עכ"ל.
ביו"ר, דכשמדובר הולך ממנה בהעלם ידיעה, מו מוגלא שהלך מפי המכחה דיכל להיות שהאדם אינו יודע כלל בעית שהולך המוגלא ביציא זהה, מקרי בלא הרגשה, והורגשה מקרי שב��הרה שהאדם יודע מזה, כמו השתנתה מי גלים, שהארם כשםשטיין מרגיש בגבור או' העמי רגילים יוצאים, וכן אמר הש"ס (ט) סבורה הרגשת מי רגילים היא, וכן מיחיל' הרגשה עד וכבר הרגשת אבר, וככלום הכוונה ההגנו מרגיש בעשיות כל אלה. ומפניו לשון רוגשה על היידעה, כמו במגילה [טו] מה אתה אסתור שזימנה את המן, אولي רגיש מקום ויisha לנו נס. וכן במדרש רבה פרשת ג' (ט) על קראי דבעצם היות הוות בא נח' וגוי שמא (ט') וכן בפרשת לך לך (ט) על קראי בעצם היות הוות נמול אברחים (ט ט'), דריש מדרש, למה היה בעצם היום, כדי שידענו כל וعصי לא יהיה להם כח למתוח, ואומר מדרש בואה: מאן דרגיש ליה ימלל, ככלומר

אִישׁ קָכְבָּן

לוסס כ' ולוין מוקט כפסק נוטל מלע לוסס כ' וטפייר מולין לוסס כ' הצעל זי' דכה קרייל סהון מולין כתש נסחט.
 ט' ט"ז סכך"ט צמי' רמ"ה, הולג' כתפקידו ככ"ה כו, ומ"מ מלוק
 גאנצטער וכפעריטו ווינטומו נמוקט טמורי והזיליך וגאנצטער.
 ואונדאס טנעל ניכמס צוולוי צומן פעריטמך כל סאיכ' חמוקט נזרוק
 קוקס נזיטאך וחלטונא פלעין סוד. חמוקט נזרוק וחס מוכחה מלבדו
 גאנצטער עטביגו כמ"ז ס"ק ל"ז וכמ"כ נעלט סי' ל"ע סכך"ט.

¹ יונ"ד סי' קי' סמ"ט, [ח"כ, עי' נעלם סי' ל"ט סק"ב].

סימן ז

(ה) נודה י"ט כי ח"ד ר' דלמה, זמר רבינו היב מלון ושותחת כדין
למקרה כי, י"ט מלהן פסוקה לי' דפספק מלון ושותחת,
ויהי מפוס ולו הולחן ולמלתון כי' ודספה בפניך נתמענו במוש
קס ווילוחס צבוקתא, חכתי ה' ליכל פון צוויס ווילון לאס דתק
לובינס למקור ולכזין דס, ומגדען כרעל'ס נהלהך וככז כוינוק מונענ
מלעכנים למקור חכל צוותת יט' להוועת וויזור למקור חכל צגמי^{וילעט האב} כדורי למקורה.
ה' טומנו מיטס לדליק נך ענמום [יל' טומ�ת וילעט האב] כדורי למקורה.
שם וטמלו נצמת זיינק ה' לא לדס נטוח כי, ר' ל' ואפער לקייס
פלגי' דרכ' לדל חייטין טמלו נטוח כי, ר' ל' ואפער לקייס
מפוס לדל' מהזקון שיטרשו ב' במקளיס גראגע מהו, [דר' ל' חון]
לכחויק ג' כרעלתא גראגע פספק מימיכ', ה' לא לדל' וגראגע זיינק
נסטא מעין כרומיט, וויל' דין כו' דע' נסמאט לדלמה רעלתא דס צמר
זקמו מיל'.

ב' ח' חור'ח חיימר, ולח' טול' קנטיליה כדרמיה ביר' מכם'ין
כו, -קְנָפֶה לכו דהפלִיְתַּלְיָה, קנטיליה, וכ' מוממלהן מפקיז'ה
לפקיז'ה וללה מאנ'רין קדס אנטיליה, חבל ח' נ' זהה גול' ע'יכ' כה'
ולחל' גאנ'ג'ה ג' ה' נ'כ' סכז'ו'ה קרגנטה מ'יר כה' ביז'ו' נ'א'ר
בגונ'ל' פשטל'ה כבסטלא' [וכדמול'ה צם נ'ג'ה' ח'ג' נ'א'ר מתחמ'ה מייד']
דא'ר'יו לארכנטה מ'יר ור'ל' קאנ'ר' פא'ק' קאנ'ט'ע טל' כה'ל'ס נ'זרו' נ'כט'ל'
במיס'] והו'נו' למ'ר' קרא'ג'ה מ'יר ס'יינ'ו' קאנ'ל' ס'מי'ס ד'ס'י' זאנ'ט'
קאנ'ה מ'יס' לאו'ל'ס לה'ן הו'צ'ן' צו'ו'ה דס' ס'מ'קו' כמ'ט'ס' נ'על'ו'ן
נט'ס' כה'ו' ו'ט'ב'.

והנה יש מקום לנו דבר דתנו לנו לעל כסאורה ברגמת מיר כויה, היו ר' זוס מקורי ר' חי' כברנשא תלמיד נגנון לטברא למperfט סמוך על זה צלח כברנשא לי' הפלצר ודלאה נלו' הדעתה רבעת ברגמת מיר לבוחן היה ר' רותם דס' חכל בלהמת נולבה לאבוחן והס נל' כברנשא דס' קרי זה טבוי מ' חי' כרין ר' רותם שללן בברנשא, ומ' חי' קיטולlico לכתמי לרמלו' לס' חי' בכתה' דצולן כברנשא מסור גמורי וגס חמוץים לה' גזוי עלי' וו' גערכות כויה' נטולין, ע' כ' יול' גומלה ממליע מומס דסנולוב ברגמת מיר' ולפיכך כלותה בברנשא כמו ברגמת שמא וכברנשא עד, ו' חי' נכו מחי' קיטולlico לי' ממילן על בלון, חי' דל' ול' מיל' מיל' ברגמת לי' דתנו מיר ברגמת מיר כויה, וו' כרין תרינו דמי' לה' עסקינין דל' כויה נכו נער מיר, וו' קיטולlico גמעלע' חיכ' גומילא כטבורה ברגמת מיר כויה, ולמיה' דמקיון דצלן בברנשא מומחה מדענן, ו' נל' דטמר מיר לה' חיצינ' כלותה בברנשא וו' דמי' נער מיר וCKERו' למקור וטמאת דחצין כודס כויה' מן כמקור כויה' כברנשא וכמ' קיטולlico נפיט'

ג' ה' מוד"כ מרגנ ת |, ולו"ח וכי זdock כו', ולמ"ג דמלר נק
ו"י צ' וכרגנ ת | עד מגנולם ברגנ ת | כדים חיו זכ' כלום דכרנ ת |
פעמיוס כה' מוח'לה קיימות קל' טהון כלון ציוויל ברגנ ת | כדים,
ומת'ל מוד'רים וצ' ממעכין צמלה שלה' צברנ ת | לה'ג'
ד' חס' נחות למפלע זיך נו' תלות צברנ ת | מיל' לו' צברנ ת | שמט',
ד'לו'ם מ'ן צ'ין חזק' עדיפ'ה ולו'ן למות למפלע, וד'ין זכ' גס
ל'צ' דל' נחלה'ן נל'ן נמכרות' וממוס סייג', וממעין מלון' דכה'
ד'ל'רין ו'י צ' זdock קראק' שעולט יונכ' ומלה'ן זט' הינ' טמל'ב
ה'ל' מ'טס כתש' ול'ג' ד'קוק' שעולט חי'נו טמל' מ'טס כתש'
נמכרכ'

וְזַה

ו) ס' ח' ומיון כי וציווגת מיל"ט כה, משמע דלפיו לנו רלחט
חולין כב ולטיג'ג' דסיל' מנייק' מ"מ ביאן שכחמה טמלח
שפער תולין כה, ואטלא'ם נסחפק לי תולין צניל' מעוכבת ומנייק'
ואגדזריס קאי לך תולין צוויי נוכר צלאן גע"כ שאלון גמניק'

וזמל"ג נתקבב צדרכוס ולמאל"כ יומת בצלב.
א) י"ד סי' ק"י סמ"ה וטפ"י כיון כספיות כו', וכמו דוחולן
נכראה ייל' דוחולן שכו' ג' כמעין פחום חצ'ן מעין
פחמות גמעין סחות להפכט לדם תליק ומיכו החר' ב' יומס להפכט
וממקי מיען סחות ק"ה צלע טבוי מדין ז' ימי נור, ומיכו לדין
נ"ל מ"ק' ל' הילק' ב' סור' ז'

(ח) בעה"ג טעמכ"ל דרכ" נולב, ולי טהויב גוזקם מה טומא כה
להס ניכריה תהיי בזכר תימול לעל טהויב גוזקם מה טומא כה
גוזקם להפי כי מזים מכרח חולין דב כיוון טהויבות הייכן מכרח
ונבר כויל' כוותבה נל דס טוכר וכדלהם חולין נזון חולין נפל
וונבר מ"ס צל' פ"מ ותהיי זכחות לה יתקן כה דכתה' דכנו
טהויב גוזקם כוי' כלו נל טמ�ו גגמו לעז' ר' רק טמאלם דס
טומזות לא' יוק, וטפער טהויב חולין כהס כל' יוס צאי צט"י כננד
Յויס ביזטקה נל דס טוכר וכווע"ז כיוון שז' מעיניכ פטהה וככ"כ
להס מלחא כהס חוץ ימי נדחה קת' חתלה ספירוש וככ"כ רמ"ה
ס"י ק"ל סמ"ה טהויב חולין מוך ג"ז אכל צנוכ' חולין ולהס נדרס
גמי' לן חולין ומלהמ"כ ככ"כ בס' לדימת רמ"ה ל' מהר ג"ז זודויה
טנוו' גינבר נולב ברצ' גזע' גוועווע' גוועווע'

ט) י"ד צס ס"כ ב' מלה נכס חלוק צוון כו, כס"ע ס"ק פ"ג
 כמה ולויין גנומתך ועתלאה לה"כ חולך ולנטחו
 צוינו עיזורך ומולך כמס והימל דה"כ ק"ר גמיהג מועודת כב"ג
 טבנוזה שביי זז זומך נכס בכרלען נברחות וולציו וחור כתבי
 ועטב טברות דטברות נברחות וכמ"כ טברות סי' ס' [ה'ב].
 ומי לפול סי' י'ט ס"ק ב"ג] וכו' ג' כי חול לוי ספק בכרלען וטיר
 אם מהנתה זו והרי בפ"ד נכו' ב' לפול ספיק מקל צדקה לטחולן
 גוזיא' ומכ דלו' ק"ויל' נכל' דוכ וכתמ"כ עכירות בס, חל' צהול
 לוי ספק ולען אין בטולן קדס טנויל ספק כי ל'ר'ע מולן
 דוכ שחלול מן בטולן והפוך לרטר נקייה ציימ' ספירה וכוכר
 טבניז דוס צי נספיהה ומולך כמס צדיעי לטפיהה ומולן
 טבניז קדס שוכר טונגה וכו' זבדוק שמליה וועליטה ימי'
 טפיהה מולן לא' ומטלמה ז' מים, וטה"ל זבג' ימוס כפיהוניס

ליבר טולב מה כב"ג מצל' גויס ד' ב' ומלהר כיימות.
ולכארורה י"ל לסתופטן טלאכט זוס ד' זוס ב' הפי' ליבר
מעזערת גויס ב' מולין זוס ד' כוון דה' מלהר נ' כ' חדרמי'
זוס ד' להן כו' מעדסן נך' טלה' מה' קרמי' זוס ד' מ' חדרמי'

בב"י סיוס נטען פלכָה כדוֹלִי כס כרמְגַעַס וככרמְגַעַס נספּוֹר
מלוכס לטחיה כל גווני, וכיינו צגמְלָה-דֵס על צפְטוֹר ונהֶ
בתוכו, ולמְשָׁא' נטיל צגמְלָה על תפְטוֹר ונהֶ בתוכו נטולוֹ דֵס, ונהֶ
מיוכוֹנוֹ נס כרמְגַעַס ומְשָׁא' כרמְגַעַס ותְזִיאוֹ מִן אֶל קְמָא'

ב) נ"ט ב' מ"ד כ"מ דיעבד הצל נכחה לא נ"ה קמ"ל, צה"ה, נמי^י
 י"ד ב' ד"ס ורוי, כיוןו צפס ר"ח וכלה דמונכו ר"י
 בירורם כיוןו דיעבד הצל נכחה לא נ"ה ולכך תני סופיה ודס"ס מותת
 בכתתלה, הצל חוץ בכח נפי, זכ' ד"ז דמונכו יונירטה הנטומינו
 י' מונכו לנכח לא נכח וכמו שפרק"י, ולפחות כगם מ"ד כ' מעתה
 בין: ולפר' ה' ב' רלו' נולא חד ספיקה דיעבד, ס"ס נכחלה,
 נ"ג נ"ג פ"כ מ"ה ה"ג כתוב צפס ר"ח דנ"ר' טהור מושך נס
 וכ"כ קריה"ש פ"ג] ועתמי' מושך ודנ"ה י"ד 3' חמור דר' צפ"ז
 מטלינו זdock נלממו מיניכך ודייניך גמלך ספיקתך פוטך ניכרכך
 צוירו למלמי פ"ג[ס"ה ח' חמור דר' ממעמה גמד טליינו זdock מושך
 נ"ג נ"ג דיוון ח'ון בכלה נזך ולפעג דמסקין דר' ממעמה
 נ"ג נ"ג מושך כמס מ"מ ספיקו י"ג לדרי מונכו [גמלין] חיל ג'ע'ש וכלה
 צ"ע' גמ' דיוון פליגן דמלמי מ"ד כ"מ דיעבד כר' וו' רימלה נמל
 נ"ג נ"ג כהס כי נמלה דיעבד, [ו]הפקר דכ"ר' לה מזמי נדרין
 נ"ג נ"ג מושך נוכחים כמס מ"מ ספיקו י"ג לדרי מונכו [גמלין] וכגן
 פ"ג כל זה כראב"ה וכוונת נ"ג סי' ק"י.

זובב' פ. כה דלמינו צגמו יט ב' קמ"ל מ' ר' נכתבלת כיינו דגש
ויתה לכתבלת הילג בלהנו נוכח ר' ליך נכתבלת מדרכיו דיעבד,
לכחותך הון ז' סמך נל, וכבר פ' קו י"ד ב' דכתבלת הילג
כטפל, מעד פ' ב' מוסד לדמות ני צגמו י"ק ב' גנד שולחן
אליהו צפוף, ותמה נגמי. ביזון י"ל נלבוקות. נכתבלת, ולו מוסד דערישתלוי
תמהו דלרי' טמלה כתס פ"ל גמ' לירן פלאגה וכמת' ב' נטען גס
בדבורי ס"ק ג' סק"ה סק"ג חמוץיס זוכ' בכתוב צדורי ר' יח' טיקר
בבב"ס צגמי י"ד ב' דעד פ"ל ב' לר' טמלה מוסד כתס ולו' כ' כ' הק'
שופט נרלווה, ולו' כ' היל דלמינו גע' ב' נכתבלת כיינו צפוף
זוקה, ותימול מה עניין נכתבלת. טמלה כתס וכל מקוס דלמינו טמלה
כתס כיינו. דיעבד, גס מ"ט' כ' מלט' חיימה דלהס ליזת דריש
זונא מטנא יתולסם. ולמאנוען דמנעל נכתבלת צין צויה צוין
בנטפל.

אדור סי' ק"ה ח' כל ה' שמותין על טפה כפסל טמלהך, צהלה מלה
הפסל נ' לא ליה' לדעת ה' קיוח מוגנתה ה' שותחת ר' ג'ל
כטו' נ' כת' דיוור בנהמר בגמ' צוותת, פ' פ' מ' כטפה וכטומקה
אין כטום גוגטן כטפה ה' מיל' מיל' מיל' מיל' מיל' מיל' מיל'
כטומס גוגטן כטפה, וכל טמוותין כטאל גוגטן כטאל טפה על טפה כפסל

יב' ע"ז כטניכר ר"י לנפלו מיכר, מייל ק"ו פעד טליינו זדוק דען
ברוגן בן זדוקין מודס זמיכר הול ברכותה, [וועך טליינו זדוק]
ג' ע"ז להלוי צהון ברכותה [לע"ז מונכער ר"י מושת חזקה טויכר, וככיו]
טפנער טקסס ברוכת ל"ה] ומ"מ מונכער ר"י מושת חזקה טויכר, וככיו^{טפנער}
טפנער טקסס ברוכת ל"ה] כעד מושיקעל, וככיא טפנער טקסס מונכער
בככלוותיך ומוקמיין לא בע"ז חוקת טויכר, ומכלוון מושמען דרא"ז מונכער
לעטפּוּ נומלה וטומטה, ובכ"ז מושמען וטומטה ג' ע"ז רוז נטס חיין
דרוחות דט, ולט הילעט חזקה, וככיא לעד טליינו זדוק, והלוי ר"ז
טומנהל טומלה וטומטה, והלוי מונכער הילוי מונקמת לו וטבתה, לרהי
לעטנעה טליינו זדוק טקסס בע"ז זדוק זדוק זדוק טפנער טקסס מן
בכמוקרי הילוי דהנו צהון לניכר ממממת חזקה ולנטנות טקסס זמיכר
געלטמת, ודזטוקן זא טמלו צנעטס מונכער טכליינו טומלה וטומטה
טומלאס ציון דלפנער טקסס מונכער טכליינו טומלה זדוק זמיכר
געטצט זבזק לון חזית מ"ז למקו"ז סכיה כלל, וו"ע דלעת קרלו"ט

ב' ז' פוד"ב כיווןה, וומר כי' ומהי כתמים כי', ר"ל ולמה נפס' ר' דבון צרכנוב אף טומחה לדען נcum ה'ין וזה מילא מקום וליכת נמיימר כרכינוב ולמה חדעתה ה'צע נטען מוווכס נ' וחו"ג דען לדין יט' ליהוקמה מהזקה ומ'ין לחות נמלעת מ"מ כחמיין צרכנוב שפכ' שרלהה ברכנוב, ואפה'ר זכר'ג' נ' ג' נס עלה צרכנוב מילען דחי' ה'ין טומחה ברכנוב ר' נתול ה'ין ר'חו'ו להזכיר נמלעת כתם'ג' נ'יעל, ה'צע נמסקנו ה' נ' כל' ז' מילא ג'עוס נמלח מדרען של' ברכנוב.

ב' ברא"ש מסיק לבלכ' דעומדה ושותחת מודח ר' י' דסיו' טמלה
ולוילם וחיקוי מוג'ה, אבל צוותצת ה' שותחת ומיינל
דס נל שפת כספל טבואה, כלין מונתקת צעטמיה נאיגנכלין דכני
כלה' ט ליפורו ותמו מיל' למקור וחיךן צפתק כוונק וטווין שותחת
וכתמץ טוח ודכדר מיר' למקור וחיךן נחות ר' צוותצת, אבל
פלרט' נצחר דתמו מיל' וולוי חון' נחות ודרדור מיר' לנוקול טה'
לער' מיל' קה' לס' שותחת דלה' דמייק נב' לטמלה, מלע' צחר דתמו מיל'
ופסקון מיר' לגמוני מוייטין טמלה רה'ה וכמס' כל' סק' ה', זוס' יתכן
דליך' דס טל שפת בקספל ולע' צמכו, וזו'ס טמלה טה' לר' צחין
וכגע' מיר', קה' דעל' הנפרת זדרוירטס פיעוט טמו מיל', ובכל' הווען כדין
נוין וטל' דס נל שפת בקספל ולע' צמכו טמלה ודרוך במקור לטמלה
דס טה' נצל' קה' דרכ' כלויות לכוויה דס טה' צחמלר'זות מיר' ולע'
יתכן בקס' יטה' נל שפת בקספל ולע' גאנרכו'ס מיר' לנוק' בקספל,
ומע' כה' דתמו מיל' לגמוני חזיל', ולע' מיל' מי' שמיינק על' זס
דארכ' טה' קה' טה' דעל' דעל' טה' מויין צוותצת לטלמ' כלור' מיר'
למקור וטויו טה' צמכו'ס טל שפת בקספל בס' צמכו, וכדין
זס נל מיל' מי' צמוקל טל' קה' טה' צוותצת לטלמ' כלור' מיר'
בעומדה ושותחת פלרט' י' בכרמאנ'ס' מנבר' צב' ר' צ'ט' צוותצת
וכלה' טה' כה' מהמות דמודח ר' י' צומודה ושותחת, אבל צוותצת

ונגידון כל' ז' סכני'ו צ' צנמיה דס נעל שפת כספל ולו' צחoco
ומבטע מודג'יו צ'ל' דים מקום נטכל לר'וי וכיוו' נתנות
במכת בכליות צד'ו סדר צבמו מלה וחתחו על שפת כספל ומ'יר'
ול' כספיקו לגרולס לוחן כספל, חכל' סדרר רוחק מלה ולפיך'
בחלעת קרי'ן צו' טמלה, וכרי'ן כתג' צדב'י קרע'ץ' ה' טהוין וט'א'ז'
המא' מלו' צדב'י קרע'ץ' ה' מזוהירין צה'ר'ן דס נעל שפת כספל
ול' צחoco נכו' חכל' זכ'יו מון' ניג' לוויא' קרע'ץ' ה' דיבן' צ'קדס'
צחoco ול' נעל שפת כספל וצ'ן סכס' גס נעל שפת כספל נכו' לוי'
וליפוקין מרי'ם לדמימיה צדס על' צויסס, חבל' דס נעל שפת כספל
ול' צחoco ול' זוכר צגמי' ול' נעל א' ז'ן קרע'ץ' ה' וצ'ז' כתג' קרי'ן
ול' צ'קע'ס' ה' סחס' דק'ול' פטרך דהס' קדס נעל שפת כספל נחו' טמלה.

חותם סופר

הידושי שוע יוד הלכות נדה

יהי ה' אלהינו עמו, יחזקנו ויאמץנו לטעודת ולתורה.
הפלא חסידך והאר עינינו, שבעתים כאור החמה ברה,
 ורוח קדרש ממרום עליינו, תוניע וערוכה בכל ושומרה,
הצילנו טמכשול ושניאה בעסקינו, בדני ומתחות פרישה וטהרה.
 פה ק"ק מ"ד יומן ב' ב' אדר ראשון תק"ב לפ"ק :

וועל לכל סחומיות נחלנו לספק כדי קדב לנו → ספיקו ווילוי מים מוצס וימחו הרגשה וכעס זהה הרגשה עד פה ומ"כ חוקה כקאנטיה קדב כ"כ נטען עד מוקם סנקטוס

ס"י קפ"ג סעיף א' ודו"א סדרניות צוילתו עי' צפלי
הנעלה הלאה בדורה ודספה
בודיקת עד זו שפטה זו מ"ג נשים ספיקה דחויהית מה
דילמה הרגשתה עד היה ולוחותינו עננות וככבר חתמתי מוש
בחוי גפ"ת ר"פ כרואה כמה ט"ק בכיוון. וונמיה דמלמתה
כמ"ק לרינ"ס דוחוקת ומייס רוזס יולס מושמך וטויוליס
ממס יולס נרגשה. וזה מובאל מומכתה כסוגיה פרופורוד
נע"מ מ"ק זאת צמי' גפ"ת נחליות שיך להן. אבל ספלי
כאב דמלר"ט מ"ק בנהנת מימיוני פיג'ום וס' ל"ס ספק גע"
בדוקה לנו קה ספיקה דחויהית מודכתה בס דהקה טהין
לה ספת לנו חמץ נבדוק מהר פטימות דרכין לדין הרגשה
הו נ"ל בכחמים געלמא. וכט למינו וכס למינו בל"ט חזרוק
גע"ק מזא מעתען לא פלטני דיטה רק ספיקה דרכנן דהלא"ט
מה בוך צלול הרגשה היל סוק מיעלי חלק תבאים והימל
הרגשתה שפט טה היל ע"כ ס' ל"ט דרכנן.
ולפע"ד אין כלין מלחוקות והוא רכבי ספיקה מספין
בל רחובויס ז"ל דהין ורך דס נזון עצמת פטימות מהט
בצנעה קבאנט בפינס כל צלול וארוי מנטס כדס על צלו לו
חויטויס האל וולט זה נון סכימת כל ווכו זה פ"ז חימוד
חטימות פנוו לו להר פליפטה אנטמץ האל בכתה קבאנט
פינס לנו סכימת כללי כי הדריל היל גוון מעיל להרט מכלי
להת הינה ומכבל הקולר מוה בפלטי וגס גמלו כה בנווע
ביכורה ומפטסן כן מאבו טום' גידס צ"ט ה' דכוויה ממנת
חטימות מודה רבינו דבנין ג' זיימני להחוווקי דיטה וסת גרווע
כמו אלכל טוט ולולטה ומ"ט ס' נמי גטקל בחר זיימן בבדיקת
פפולה וכדונה. ובלה מטבלר מלעון מליחמות ט' ס' פ'
הילמנים ניזוונת דהו דמלילין בדוקה להאטה דהין וסת להו
מפטס דטומוקה רוחה כל צבנה ורגט דהס כן מה יועל לה
בדוקה ג' פ' ועוד מה מועל לה בדוקה כל דיעמיה בנטמת
חטימות הילא היל מזוקה קיט רוחה כל צבנה. אבל גאנטס
הו נון בך כיוון צלען ווילן דיק הנטס אין סדר להיליאטס גו
חולין צבוי לה פ"ז חבטות וטחים טיעויס וענינייס קליס
וילו חוטטס פמיה ייטה אנטמץ כלמד מאס ווילס נא רוחה
כיוון צבקל היל רוחה. ט' כ' בדוקה ג' פ' לפוי וילחර חטימות.
וכיוון צבאנט לינו צלען אנטמץ גודס לה פ' נון דרכיס
בדוקה האל בדכוו למעין טס. ובלה פפי כ"ג צוילו ליט
לינו ניזויס אטלהה בעטת חטימות ומוט בכתה קבאנט בפינס
כי מילכון סוק מועל כדס היל עט מוחטת חמדת מילא
קודס לו יהלט בטטמיס מוד. וויל נון שיך למינר הרגשת
ומדלא הרגשה לנו קה היל יוסט דרכנן כחטימות האל
לטולס מודה האמצע"ס דכוויה האל זוין מוד קו"ל ספק
דו"ר ימיה טמיה אלגנט אטט כהו :

זבזה מושג כמו מה שנקה נסורי טהרה והמיולה כמת יכ' נחלה מעין הרגנת שמן סוה לה. ולפי ה' גל' גימול וכל צלוי מלחה אוותים או לכל קפחות חיה ומין מיל' מספק' נתקומען כללן וניל' קציח' :

מכלהים נלי ל' יור גלאמ"ס וגה' נפניש כח'ון סי' מוקש
בצמם דס סס טה מוקש קרנש פטח. גל'ת'ג' רה'יט'
בצמם דס סס טה מוקש קרנש פטח. גל'ת'ג' רה'יט'
הינה לר'ה וגה' דרכן נמי מוכנארס ולו' צפפרת פ'!
צינע קדס צבנארס מומך ולע' מאלו'יגו ע' צפפרת פ'!
הה'ל וו'ן לאנו דק'ה'יס לאכער גמקס סצמם דס וו'ן דלענין
גידיקט פספס טולס לאקון סיון קלא'! לאו מהווים מלוד
לאל'ריכס בידקה צמםק מלוד מלוד בכל' יוכלה וכאליך יוכלה
טס ג'י'ס בזומל נזואר. מ'ט' נטניין פסק כל' סק'אינס
צטמוך קלא' ט' לחתם סמל' פ'י' המקור וו'ן ספיקת
דר'ורי'ת' וו'ן לאקל' מלע' צבדרק ריק קלא' לפניש מפה סלמיס
חו' יס' לסמור נתקל':
ובזה יוכן מ'ס רמאנ'ס פ'ג מאה'ג' ב' ש'קה מטמלה בז'
בצמם קמ'וקו וו'ינו פט'ית בטחה סטיה ולו' זונ' דבר נם.
וככל סל'ל'ת' צפ'ז'ו'ה לא' בעז'ו' זוחקי' כל' זדר'ו' צו'הה
מן גמ'וק' גאנ'י' גו'ן בז'יך' רק'יו' טמ'לק' וו'ן גמ'וק' זונ'

דינים העולים מכל האומר.

(א) אין כל גבורה ודו-חייה שלם כمبرחות פליטה שי' במקום או סכום של כל כל גבורה זכתה דבר לם גם אם קיימת כל גבורה ווין כהן :

(ב) **אשה** טרנירטס כנ"ל ה' מ"פ סקיס בדעתם סקמיט
הו טרניל מי גנליים לו בדיקת סטם לו למוניין
דרמספק' דילמלן כרגנטס סטם לו נעד לו מ"ר מחהלן ג'לה
בקראגטס וט'לnek לכ ספיטל דהורייטס זה לנו מילניין הילן כל
טהנווילט לרגנטטס ס"ל צודמי דהורייטס כי אין מוקס
לטנות בכך :

(ג) בדקה צנוד ולמ' פכיניטה צעומק רק לפכים מפי

הרים [כל פה] הם נם לריגיטה כלות בכלה ספק דחויה מילא כלל : (ד) לאכינוסו בטורק קלה יותר מטה"ל מה ע"פ כל הגיטה כלות פ"ל ספיקה דחויה מילא חווילם מפני הגיטה עד נל' הגיטה פמיה מקורה לנו'ן כל סמסטולא דס על נעד פ"ל ספיקה דחויה מילא : (ה) ומ"ה אס עוד ספק אלחר כנונ' שבער' קיס מוחן צלד בכםיס וכיוון' זהה וט' לטאל מעתס ס"ס ספק מעשלא מל' והא"ל מגופה דילמה' נל' הגיטה כיון' ט' לא חוק'ת טוירה בליל'ב : (ו) לכן הוקן גיטים ט' לאס כייס בצעירותם מבכחו'נו מוקס' הא ימבדר זה קלחון פכינס לדרכ' להזיה' טיפין' טיפין' דס כנונ' פתקחכה' בגבור' נקי' ע"ג הצעירות מבחן' ונמל'ו על בגד' טפין' דס היה' כל' זמן' סדרקה' מיל'נו ליל' הגיטה זה נמל'ו טיפין' כלנו' נעל' ט' מטל' וטל'ות בבלוקן כייס'. וס'ינו' כל' זמן' פומכימה' קיס' כ"ל' צבידוע' בעדניין' יט' נל' זה קמיה' טנדילס' כרכיש' נחלו'ם במרק'ה

בצלאל נטהרן מפין כללו. ולכן ניכת קתגדrok נטלה יהוא פטמי כבבנה בכל הפתוח פ"ה ברכיט עס ט"ג טערות זמבהן להווטו מוקס לזרום אה מדין קלחן מלוי טס ואס גולויא הוווטן בטימי דמים ועיין בסמווק: (?) וכל זה דוקה מטבחוק מעניינה טמוס וופי' בימיו נקיסים ומכ"ק צין וסתה לוסט טר ווס או יומיס קודס זמן וסתה לו ונוגה בינוונית קלו' יט לה חזוקה פלאה גומך ומיסע לתם ס"כ' היל נויס או יומייס מסממוון לנטהה צפלווה או נלהות זדרון של נדי דידן לאקדיס או נמלח כמ"ק קלראכ"ד בגענלי גאנט ויתכלה רבס' קלח'ז' או י"ה ומולו טר שגענער זונן הקוט וROLטמא וגנטס מעניינה וכד' קומטוק טמוס צלופן טיבאלד זרבכינוי סי' קלו' טע' י"ה' נעד או לם נחמיינגן בטאליה ממתק ולס סטמיך על ס"ס ני' חיינו ס"ס טוב: (ח) נפי דעת גנאל סדרי טהלה קקלטיאן בצעיס או היפי' טפה דס הילן סטחו רק טפה קחתה הפלכ' ליל צייר בכ"ג חזקה טל דס קוילן מן טמקוול טליינו יונת נעלן

ההנחות דט שאותו מוקם פה מקור כמ"ס "ט" במתוך טוטומת וכטבואה לרוגצת עד ווא לאכל והי קכיסו כ"ג בטומקן היין כלה בית מיחסת כלל וכ"ג מדרי טורה. הנקרא טהיל ווין הן דקויויס נבער במקום סחטמך דט ונדי דלעמן בדיקת הספק טבאה לכתן טימן קלו"ז הן מהמיירים מודרך להליכאה בדיקה בטומקן מלוד מלוד בכל יוכלה וכחהך יצביה סס הי"ה בזומל ביזוח. מ"מ לטניון ספק חרוגה כל סחכינא בטומקן קלה יט לחות דמיה כיינו פי מקור וו"ל ספיקה דלזריתיהם ווין לאכל קלה כפנדקה ריק קלה גאניס מפה הרחט היי יט לסמרק לאכל נא.

ובזה, יונתן ובני מומ' בזבוזותם י"ח ט' ד' וכו' וכח נכה כ' ספקו ר' דוכי מומ' למיניך קי' צהמלה נסמההוי מ"ט פבנולות מוקדרן. וסוקקה פפלתי דילגון צהמלה נסמההוי מ"ט כל מהלך זון פטורה מוקדרן. חומר נרגמת סמות קוה ט' ע' בזבנולות דהנוגה ואומר נרגמת טומן קוה הילוך חנוכה לטלטלות נרגמת גמלס הילנאה וקהל דוחמלה גם הילנאה חומר נרגמת גמלס סות סות וכן פ' קוח געטמו בדרכך ודרכיו בכס טב עתקר וטבניש נטעו. האל צהמלה נסמההוי לוט חייך קדרן בס' מהלך ומון וחין לנו להנות בכם ובעוד וככ' ג' וזה בדור לפע' ד' :

ספר טהרה

לאן בדיקת עד, טמאה נדה מן התורה, דוחזה דברהונשה אחיא, ומה שללא הרגישה וסבירו הרגשות עד הוא. מה שאין כן במצאה הכתם בבגדים או על גבי קירע, אמרין כיוון שלא הרגישה אינה טמאה אלא מודרבנן, משום דליך ליתחייב דעתה בהרגשות עד, דהא נמצוא שלא על ידי בדיקה:

יוסף סימן קפ"ז נعمוד לה"ה וכחובן:
תחרותם החדשן ח"ב סימן מ"ז גבי הרגשת שם, ע"ש, הביאו בית
מדוריתא, מה שאין כן בכתם. וכן הוא בפסק"י מהרא"י
למיטלי וטעה דסברה שלא הרגישה אלא בדיקת עד ה"א, טמאה
הנ"ל, והינו טעם דכין רמצאה ע"י בדיקת עד י"ו ואיכא
ההרוי זו בחזקת שבא בהרגישה, יעוץ שם, וכמו שכתב בפרק ה'
בדרכיה ומוצא דם לפנים בפירושו דראי טמאה, שחזקתו מן המקור
אין האשא טמאה מן התורה וכו' עד שתרגיש, ואם לא הרגישה
יזה כוונת הרמב"ם בפרק ט' מהלכות איסורי ביואה [halbca א] זו"ל,

כתב בשוו"ת שב יעקב ח"א בתשוכת הגאנן מה"ר גבריאל סימן → ל"ז, דמה שכח הרמב"ם חוקת דם שכא בהרגשה, ודוקא בשהייה רואה בדרך ראיות אשר נשים, מה שאין כן במצוות קרטין שאין מדרך נשים לראות כן, יצא מגדר הרוב ולא אמרין בראייה כהא חזקתו דם וכו', עיין שם, ונכוון הוא. אך מה שכח הרמב"ס מהדא דשمواל, ליתא, דבלאו הכי מוכח כמו שכתבתי בסימן ק"ץ ס"ק א. ד"ה וכבר כתבתי, מכל מקום הסכירה לנוונה). ומה שכח הרמב"ם לפנים בפרוזדור, נראה ודוקא כשהחנינה העד בעומק הווא דיש לומר שטעה בהרגשה, מה שאין כן מן הפרוזדור ולחותן דליך לא ימיר שטעה בהרגשה, בין להרגשה היא בפתחית המקור, וכיין שבדיקת העד היה רוחוק מן המקור, לא שייך לטעות בזה):

מייהו ע"ג דבهرגתש עד הוא ספק דאויריתא, מכל מקום היכא דאפשר למשיח תליין. וכן כתוב בבית יוסף טימן ק"ץ עמו רשות דברו ראשון הובא בט"ז שם ס"ק כ"ג וול', ונראה לי דהיכא ש"איכא למשיח שמא בא הדם بعد זה מהחמת שנעטקה סמוך למקום שהעד שם במני דמים, חולין בהם אפיקו יותר מגריס ו עוד, דמפני שקנחנה לא נגעה מטלות במה שאפשר, כיון שלא הרגשה ביציאתם כוגונה, והיינו כל זמן שאנו משווין כו', עכ"ל. וכן מוכחה מהותסותה [שם יד, א. ר'יה ולמחור] ורשב"א שהבאתי לעלה, דסבירא להו בבדיקהبعد הבודוק לה ותחתו בירכה, דבפתחות מגריס ו עוד טהדור, משוט דוחלין במאכולת. וכשהאי גונא יותר מגריס ו עוד, תלין נמי היכא דאיכא למשיח, רמאי שנא. וכן מוכחה עוד בכמה יוכთ, וכמו שהוכיחה שם בט"ז נס כו. ואפיקו לדעת יש אומרים שם

ב. דבר אל בני ישראל לאמר אלה כי תחויר נבי, ועכז כתבו החטוטות דמאשו
חטוטות בכורותיהם שם. ב. דיה אימא זמאנ ליה לשיט' וזרירה שוה קאי גם אמריגלא
דריך השיט' אומנערין נריהו ז. ב. פושטא, מושני והתנא איירץ' לאשמדען משוט
דנגיירה שוה). אבל בדין דין דאיירץ' בה בבריתא שחייב הריף' ושבועות ג. א)
הרמב"ם (שם) והרמב"ן הילכתנה ריש פ"ג דין זה דמשוחררת ושפחה ממשמעין ביבנה.
הנוגן, דמיינ זדיש בבריתא זו ח' דינא, פורש בשיט' דין (נהל) ל"ב ב' דאיירץ'
שיט' שם במקנא. וכן שפיר כתוב הריף' ושביט' זוזיל, תנך דרבנן ואשה כי תחיה צבה כר'
ר' יוסטס וכ' ע"ש. וכן מה שכותב הרין אהרייף' ושב' היה תרי' ואשהוזיל. מיהו בפומ' בנות
(ג). הביא נד לעצמו דבורייתא זו שהתliquו הריף' והראש' והגד' היל' הייפורת
איאני בידקה ואין בערים ממשמעין ביבנה, דמשמען דלא ממשמעין אלא עכו"ם חזדיינו.
וחודרין, ועל פון הדין דין אמרות אבל לא מקרא אושזה הה'ו, וגם שפחה ממשמע
בביבנה. אבל בדיין ב' לא מיטוי קרא אהא דשפחה או משוחררת ממשמען, גם לא
מתliquין. בשיט' היל' היל' דב' ז. ב. היל' היל' דב' ז. ב. היל' היל' דב' ז. ב.

מדאוריתא כו'. אמרת לך שטענו מלשון הרמב"ם (איסורי ביאה ט. א) והרשב"א הניל (מהדרים בעניט — כת"ז)

סימן קפוג

(א) (סעיף א') בין באנוס. כתוב הדרומב"ן בהלכותיו פרק ג' 'הילכה א', אין הפרש בין אשה גודלה לקטנה, וכל הנשים מטמאות בנדיה, בין שפחה ומשוחררת וגירות, עד כאן. וכן פסק הרמב"ם בפרק ד' מהלכות אישורי ביאה להילכה בן דבון שפחה ובין משוחררת הכל בכרתא. אבל בספר גן המלך סימן ק"א כתוב בשם התוספות בפסק כל היד ננדיה טו, ב ד"ה בשחתון שפחה אינה מטמאת בנדיה אלא מסמכתה דקרה. (ב) ובמחלוקת כבודו שגה ברואה, דתוסתות לא כתבו אלא הוא דיליני שפחה ממשה הוא אסמכתה, אלא דיליפנין בגורה שוה לה לה מאשה^(א):

(ב) שתרגוש. כתוב הש"ך [ס"ק ב] הינו מדויריתא, אבל מדרבן טמאה אף על פי שלא הרגישה, עכ"ל. ופשטו הוא. מיהו לדעת רשי ריש פרק הרואה [שם נה, א ד"ה מדרבן] הטעם, שמא הרגישה ולא אדעחה. ולשיטת החופשות שם [ד"ה מרוחה] דאפיילו ודאי שלא הרגישה, אפיילו הכי טמאה מדברי סופרים, ע"ש: האחרונים ולהיה הארכו בדיין אשה שמצאה רם אחר חשמיש או אחר בדיקת עד ולא הרגישה, אם הוא ספק دائוריתא ונימא הא דלא הרגישה ממש דסבירה הרגשת ממש הוא או בדיקת עד הוא, או נימא דאיינו אלא ספיקא דרבנן. והנה ראש המדברים בזה הוא אמר' מוה"ר יעקב כ"ץ ז"ל בספרו שות' שב יעקב נח"א סימן לו, לח. מ, מה. ועיקר פלפללו שם מסוגיא דריש פרק הרואה שם נ, ב] דמשני הטע אהא דמקשה אשモאל, לעולם דאריגישׂה ואימר הרגשת עד הוא או שם הוא, ע"כ, ואם כן איפכא גם כן, היכא דלא הרגישה לחומרא, דלעולם הרגישה אלא דהיא סבורה שהרגשת עד הוא או שם הוא, עיין שם שהאריך הרבה, ומה שכח לו בזה הגאנט מה"ר גבריאל ז"ל:

ובאמת נעלם מהם דברי הרש"א בספר משמרות הבית. בסוגיא דריש כל הינו [שם יד, א] בברקה بعد שאינוי ברוק לה, וזה שם [ביצה ז] שער ד' דף קע"ח זית, ב' ד"ה אמר הוכוכן. דההיא דרבנן חיזיא דקאמר ליה רבי חייא לרביבאי אמרת מורה שצורייה בגיטין ועוד, אמר ליה אבל, [אמר לו] אם כן עשייתו חטם. כלומר, דאלו ממשום נהר, אפלו בכל שהוא היה לטמא. ואלמא بعد בדור שנייהם מודים דאפלו בכל שהוא טמאה נהר. התם כשהנחייה בקובוסט, וכגדתנייה בהדריא בראקה بعد שאינוי ברוק והניחתו בקובוסט, ורכותיה ודאי بعد הבדיקה בין עגול בן משוך טמאה נהר, ודודאי מגופה אתא ובဟרגשה אתיא, אלא דקסברה הרגשות עד היא, כדאיתא בפרק הרואה. עכ"ל. הרי בהדריא סברא זו דהיכא דודאי מגופה אתיא ועל

ב. דבר אל בני ישראל לאמר אלה כי תחויר נבי, ועכז כתבו החטוטות דמשוא
טיפות בכרחות ש-ת. ב. דיה אימא זמאנ ליה לשיט' וזרירה שוה קאי גם אמיג'אצ'
דריך הש"ס אומנניין נריהו ז. ב. פושטא, מושני והתנא איירוטין לאשומין משוט
דניריה שותה. אבל בדין דין דאייריט בה בבריתא שחייב הריף ושבועות ג. א)
הרמב"ם (שם) והרמב"ן הילכתנה ריש פ"ג דין זה דמשוחררת ושפחה ממשמאין ביבנה,
תנו ג', דמיינ זדיש בבריתא זו ח' דינא, פורש בש"ס דין ז' לא"ב ב' דאיירוטין
ש"ס שם במקנא. וכן שפир כתוב הריף ושבועות ז' עיל, תנך דרבנן ואשה כי תחיה צבה כר'
רויים וככ' ע"ש. וכן מה שכותב הרין אהרייף ושבועות ז' עיל, מיר בפומ' בנות
ג. הביא נד לעצמו דבורייתא זו שנותיקו הריף והראש והגד' היל' הייפורת
אלא עכו"ם וחוזיו. והוא פון הדין אין אמרות אבל לא מקרא אושה הה'ו, וגם שפחה ממשמא
וחודרין, ועל פון הדין אין אמרות אבל לא מקרא אושה הה'ו, וגם שפחה ממשמא
בדביה. אבל בדיון ב' לא מיטוי קרא אהא דשפחה או משוחררת ממשמאן, גם לא
מיטוי קרא אהא דשפחה ממשמאן, ועוד זהו בז' המהרש"א ביצה דף ז' ע"ב.

(א) **וכמהillion בבודו שגה ברואה.** מכאן שחוותופות נה דמי' ב', אירידי בקרוא ויוויאן מרבעין גוררת ומושחררת ושפחה גבריטן מגדרה שוה דלה לה ממשה. ובאמת נתקשו התה' ובאנשיים גיאת ייש', ואזריך גיאתוקי השם' לא קאמוד דסלא ענעד אידינן איגז אהא זפ' איאיכא למיטען. אבל בזדאי באמת סבידיא ליה לא לש' דיליכא פולגוי בסבידא זפ' בילפונא זפ' והרא'ש זפ' פישן זפ' זהמיגד בפיירושא דהרבנן בפרק ד' מאיסורי ביהה דין' ב' והעתיקות דין' זה אין לו וכבר בש' דין' כלל, ואזרבה ה' קרא וריאו אט, וה' ואשה כי יוזב זוב דמה' גאנטייר איש מס' עשי', אבל לא לרבות דיניקות בת' 'שניש דליה לא ציריך קרא למפורש בז' בת' ייטס לדרה' פדרש כוון זאל רוחה וכו'. וכן פרש רשי' שם' נזה' גב, ב' צד'ה בת' ז' כוונים לא ייל' ז'ר, בת' ז' פיר' ליבקה פיריען לה מואשנה דזבון זויארא וכו', מיט' זונק'ן צאיו אל אסמכחן געלאמא, והא דגראים ומושחררים טמאין כביה מודסתה הש' ב' בת' ז' כתר בעבו' החותופות סוכך כה, ב' רוז'נווונ' זונק'ונט האוריז דסומטה יש' ריבוי רוחין ומוש' טמאין כביה, מגדרה שוה דלה לה, והרבנן זונק'ונט האוריז דסומטה יש' ריבוי רוחין ומוש' טמיין זכל דז' גודית, והטעס מפואר לבונן, והשועלה דכזיה' ב' דינין דוארייאט, אבל לא, בכוונות החותופות שם' ניש':

(ב) **ואיכא ליטויל' דטעה דבדברה שלא הרגנישא אל'ן בדיקת עד היה טמאה וראי ניכיז שע' ד' ז'.** בגין אל'ן המהאראי' דבסמוך טים' זוז', והшиб לה ספ'יא דואורייטה, עכ'':

ומשנה מפורשת היא במסכת כתירות ז, ב "שפחה שהפילה מביאה קרבן ונאכל", ובגמ' שם שפחה מנלא וכור.

הילך נ' ב' ק' א' צ' א' ז' ע' ס' נ' ס' נ' ס' נ'

שין

ר'צחק

י"ד טימן ל"א

אור

ראתה בריאפרגמה

שאלה: באשה שראתה דם ב-Diaphragm (כדיапрוגמה) → האם טמאה מן התורה או מודרבן.

תשובה: הרי היא כרואה דם בבדיקה והו דאווריתא.

נדך קינוח

שאלה: עד איזה מקום נחשב קינוח ואין בויה ספק בבדיקה. →

תשובה: קינוח נקרא מה שדרוך הנשים لكنח עצמן לאחר הטלת מי רגליים.

קנחו بعد שאינו בדוק

שאלה: קינוח עצמו חמשה ורגעים לאחר חמשה בעד חדש שאינו בדוק, וראה כתם פחות מגויס האם טמאה.

תשובה: כל קינוח שאינו בעד בדוק והוא קינוח מבחרן, או שקיינחה עצמה בחזרן ולאחר מכן עם אותו העדר בדקה בפנים וראה כתם פחות מגויס, אין ספק שמתורת לבעה, דהא אין אלא עד שאינו בדוק, וא"כ היה לאיש בקינוח בעד שאינו בדוק. (יעין רמב"ן נדה [דף י"ד ע"א] במצאו דם על האבר כל זמן שהוא לה).

רופא אומר שראתה דם

שאלה: ברופא חילוני שאמր ביום שביעי מו' נקיים שראאה בפנים דם, וא"א לדבר עמו לבור, מהו.

תשובה: בודאי שיש להחמיר.

קבעת וסת בבדיקה

שאלה: ברקה עצמה ביום הוסת ומצתה דם, אך הראה לא החילה רק לאחר ב' ימים איזהו יום הוסת - לעניין קביעת וסתות.

תשובה: עיין בסוף טימן ק"צ טע' נ"ד, בבדיקה הרי היא כרואה לכל דבר - ואזולין בתיר יום הבדיקה.

י"ד ס' קצ'ב.

האם יש איסור בהפרת הבתולים

שאלה: אם יש חשש לבתולות להשתמש במוק דוחק מצמר או מין אחר שסמלא כל הפרוזדור בפנים, ומן הסתום חמונח כדי שלא להشير בתוליה.

תשובה: אני יודע מה איסור יש בדבר להشير בתוללים, ועוד בוגרות דימינו הרבה מהם אין להם בתוללים יותר, והרי מועכות של בית רבינו היה ממעcin בתוליהן באצבע

טהורה, דהא יש ספק על צבע הדם עצמו, וגם ספק אם הדם זהה בא מהזוכה שהרגישה, ואולי זיבת הדבר לה היה ג"כ בלי צבע וכן'ל.

(ולאדם אחר ששאל כן כתבתי בלשון זה), **תשובה:** אם יש עוד איזה מראה טהור חוץ מן הדם או אפשר לתלות שהזוכה היא מדובר טהור והדם מעלה אליו ודינו כל דיני כתמים. ואפשר שיש להקל אפילו במצבה ריק דם, כי אפשר שהרגשת הזוכה נשאר דבוק לגופה סמוך לטופן, או נדבק בשערות וכיוצא. ועוד שהרגשת זיבת דבר לה אין זה הרגשה המטמאת, והרבה פעמים זיבת זו היא מראה טהור [ועיי לקמן סי' ל"ב].

הרניש ומצאה דם בגדר צבוע

שאלה: באשה שהרגישה שיצא דם מגופה, וראתה אח"כ הדם בגדרים צבעויים.

תשובה: פשוט שאם הרגשה שיצא דם מגופה, דלית דין ולית דין ובודאי שהיא אסורה. ובגד צבוע לא יעזור כלום, אם לא שהגד שטור ואדם הרכבה ואני יכולה לדעת אם יש עליו דם ומה מראהו, שאז היא בחזקת טהורה דמי יימר שהרגשה היתה להוציאו דם דהא יש גם מראות אחרים טהורים, ועיין ביו"ד סי' ק"צ טע' א' והוא פשוט.

מצאה כתם ונגעה בידה

שאלה: באשה שמצאה דם שודאי בא גופה (בלא הרגשה) על גדר צבוע, ונגעה בכו בידה, וניכר שפיר שזה דם מה דעתך.

תשובה: טמאה, דכל ההיתר של גדר צבוע הוא מפני שאנו ניכר, ועתה שניכר על גופה ורואים שהוא דם הרי היא טמאה.

כיסוי בית חכמתא

שאלה: באשה שמצאה דם על מושב הפלטיק שעל האסללה, האם טמאה.

תשובה: אינה טמאה, דחשוב כמחובר לקרקע.

דין כתם בתחבושים

שאלה: תחבושים (פדים) שלובשות הנשים לטפוג הדם, האם מובלות טומאה לעניין כתמים.

תשובה: נעל"ד דאיינו מקבל טומאה לעניין כתמים, עיין חז"א כלים ה' אות ג' ד', וכן בדברות משה על שבת [דף ס"ג ע"ב] ד"ה מנין.

